

MURAT GÜLSOY
KARANLIĞIN
AYNASINDA

❤
CAN

ROMAN

Murat Gülsoy
KARANLIĞIN
AYNASINDA

Can Yayınları: 1866

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2010

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kapak resmi: © iStockphoto.com

1. basım: 2010

2. basım: Mart 2010

Bu kitabın 2. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Erkal Yavi

Kapak düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Taner Börü

Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak baskı: Çetin Ofset

İç baskı ve cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-1141-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Murat Gülsoy
KARANLIĞIN
AYNASINDA

ROMAN

CAN YAYINLARI

**MURAT GÜLSOY'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI**

- OYSA HERKES KENDİSİYLE MEŞGUL / *öykü*
BU KİTABI ÇALIN / *öykü*
ÂLEMLERİN SÜREKLİLİĞİ VE DİĞER HİKÂYELER / *öykü*
BİNBİR GECE MEKTUPLARI / *öykü*
BU FİLMİN KÖTÜ ADAMI BENİM / *roman*
BU AN'I DAHA ÖNCE YAŞAMIŞTIM / *öykü*
BÜYÜBOZUMU: YARATICI YAZARLIK / *deneme*
SEVGİLİNİN GECİKEN ÖLÜMÜ / *roman*
İSTANBULDA BİR MERHAMET HAFTASI / *roman*
602. GECE: KENDİNİ FARK EDEN HİKÂYE / *inceleme*

Murat Gülsoy, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. 2000 yılından bu yana aynı ekip-
le elektronik yayınevi altkitap.com'u yürütüyor. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 yılı Sait Faik Hikâye Armağanı'nı ve *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 yılı Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı. *Bu Kitabı Çalın* Almanya'da *Stehlen Sie dieses Buch* adıyla yayımlandı. *İstanbul'da Bir Merhamet Haftası* birçok dile (Çince, Makedonca, Rumence, Bulgarca) çevriliyor. Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

Murat Gülsoy'un internet adresi:

www.muratgulsoy.com

www.602gece.blogspot.com

Nazlı'ya...

Siz Çok İyi Bir Doktorsunuz

Onunla ilk karşılaşma ânımızı hiç unutmayacaktım.

Üst üste içtiğim kahveler yüzünden uykusuz geçen bir nöbet gecesinin sabahında, çok önemli bir şey düşünüyormuş gibi kaşlarımı çatmış, doktor dinlenme odasının biricik lüksü olan geniş ekran televizyondaki gemi maketleri yapımını anlatan bir belgesele dalıp gitmiştim. İnanılmaz küçüklükte parçaları cımbızla birbirinin içinden geçirerek gerçeğine çok benzeyen minik bir gemiyi şişenin içinde imal eden adamın sabrında beni çeken bir şey vardı ama o anda ne olduğunu anlayamıyordum. Gözlerim kapanıyor, çevremdeki eşya belirsizleşiyor, ortam inceliyor, zaman diriliğini kaybediyor, derin uykunun hemen öncesindeki o büyük uyuşma zihnimi ve bedenimi etkisi altına alıyordu. Selda Hemşire kapıyı usulca açıp uyanık olduğumu görünce rahatlayarak acilde bir hasta var, dedi. O anda başlamıştı o garip his. Gözlerimi ekrandan güçlkle ayırarak kalktım, Selda Hemşire'nin cinsiyetsiz bedeninin ardından yürürken içimde tanıdık olmayan o heyecan dalgası gitgide büyüyordu. Zihnimin ilgili birimleri, az sonra yaşanacak tanışmanın önemini bilirmiş gibi bu anları kaydetmeye başlamış olmasaydı, bu sabah da yaşanıp yaşanmadığı belli olmayan her-

hangi bir zaman dilimi olarak kaybolup gidecekti. Yaşam bu önemsiz anların sürekli silinişinden başka bir şey değildi, bir *varoluş* değil bir *yokoluş*'tu aslında. Ama üzülmemeye gerek yoktu, içimdeki heyecan artık hayatın benim için farklı olacağını deliliydi. Bir şeyler olmaya başlamıştı. Ama bunları sonradan anlayacaktım, çok sonradan.

Adı Ece Karabey'di. Selda Hemşire'nin elektrotları sadece benim anlayabileceğim bir hoyratlıkla bileklerine ve göğüs kafesine bağladığı bu ufak tefek genç kadını dinlerken içimden yükselen garip heyecanın onunla ilgisi olabileceğine ihtimal vermiyordum, artık sabaha kadar kahve içmemeliyim, diye düşünüyordum. Ece Karabey... Sıra dışı bir hali yoktu. Sadece sesini bir yerlerden hatırlar gibiyim. Çok tanıdık, biraz şekerli... Ağzından dökülen kelimeler ait oldukları duyguların mükemmel cisimleri olarak kulağıma ulaşıyor, zarif titreşimler halinde kulak zarımdan geçerek bir *Alice Harikalar Diyarında* dekorunu andıran çekiç, örs, üzenkiye çarpıyor ve salyangozun içinden geçerek beynimin eskiden başka işlerle görevli olan ancak o sabahтан başlayarak Ece Karabey'e ait anıların, düşüncelerin, duyguların ve zihinsel nesnelere yaşayacağı bölgeye varıyorlardı.

Kemikli parmakları organik bir mengeneyi andıran Selda Hemşire gözlerini kısıp tiksintiyle Ece'nin siyah sutyeninin kenarından kuyruğu ve bir kıskacı görünen akrep dövmesine baktı. Çok kısa bir an süren bu bakışını benim fark ettiğimi de gördü tabii. Aldırmadım çünkü o sırada kendi içimdeki gürültüye kulak vermiştim. Garip bir şeylerin başlamakta olduğu hissi neden peşimi bırakmıyordu? Neden haz ve korku karışımı bir duygunun mayalanmakta olduğunu hissediyordum? Aslında her şey normaldi. Tuhaf olan bendim. O sabah garip bir boşluk içine düşmüş olan zihnimin içinde patlayan Ece Karabey ve ona ait her şey

normaldi. Sıradandı. Sıradan bir hastaydı. Aklım sürekli bu doğrultuda telkinde bulunarak beni bu yanlış heyecandan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama ne mümkün! Hayatımın her küçük parçasını inanılmaz bir ışıkla aydınlatmaya başlamış olan bu kadın, Ece Karabey, soluk soluğa anlatıyordu. *Xanax* henüz etkisini göstermemişti.

“Kalp atışlarımı boğazımda hissediyorum. Şu anda bile. Gerçi şimdi daha iyiyim. Sabah ezanıyla birlikte bir ferahlama oldu. İnsan ne kadar inanmıyorum falan dese de, herhalde koşullanmışız... Birkaç yıldır ara ara oluyor aslında. Nefesim daralıyor, ölecekmişim gibi bir endişeye kapılıyorum. Yalnız kalamaz oldum. Sırf o yüzden bir ev arkadaşı edindim. Evin içinde bir kuvettir, diye düşündüm. Yalnız başına ölmek kadar korktuğum bir şey yok. Eskiden hiç böyle korkularım yoktu. Tam tersine, yalnız kalmaktan çok hoşlanırdım... Ah, çok fena oldum dün gece. Daha öncekilerden çok daha kötü... Sabaha karşı uyandım. Sıkıntılı bir rüya görüyordum. Çok kötü... Kalbim çarparak kalktı. O kadar kuvvetli çarpıyordu ki, yatak sarsılıyordu. Yüzümü falan yıkadım. Ne yapacağımı bilemedim. Korkmaya başladım. Baktım elim ayağım buz kesmiş. Her zaman üşüyen biriyimdir ama bu sefer başkaydı. Bir şeyler olacak hissi... Of, anlatması çok güç, o kötü bir şeyler olacak hissi boğazıma doğru yükseliyordu... Canlı canlı gömülmek gibi... Soğuk soğuk terlemeye başladım. Serra'yı da –ev arkadaşım– uyandırmak istemedim. Yalnız değildi çünkü. Tanımadığım bir adamla bu şekilde karşılaşmak istemedim. *Passiflora* vardı evde, iki kaşık içtim hemen. Tamam, şimdi uyurum artık, dedim. Ama yok, sakinleşemiyorum bir türlü. Kalktım odada dolaşıyorum. Televizyona falan baksam belki rahatlardım ama Serraları uyandırmamak için yine odama çekildim. *Passiflora*'nın etkisini beklerken birden paniğe kapıldım yine. Akşam bayağı bir şarap içmiş-

tim. Nerdeyse yarım şişe... Her akşam biraz içiyorum. Sigara da var. Yarım paket. Azaltmaya çalışıyorum ama olmuyor. *Passiflora*'nın kutusunu arıyorum yok; prospektüsüne bakacağım. Hayır, tamam, bitkisel bir ilaç olduğunu biliyorum ama alkolle nasıl etki eder, ne olur kestiremiyorum ki... Kalktım internete girdim. Kalp krizi olabilir mi diye sağlık sayfalarında dolaşmaya başladım. Okudukça daha fena oluyorum ama. Kollarımda uyuşmalar, göğsümde sıkışma, hepsi var... Ne okursam vücudum satır satır uygulamaya geçti. Bu psikolojik bir şey Ece, düşünmemeye çalış, kendini topla, diyorum olmuyor. Rolümü geçeyim, diyorum, daha fena oluyorum. Güzel şeyler düşün Ece, iyi şeyler düşün... En fenası ne biliyor musunuz, ertesi gün güzel bir şeylerin olacağını ummak istiyorsunuz ama biliyorsunuz ki olmayacak. Ne yarın ne de bir başka gün... Güzel tek bir şey aklına gelmez mi insanın? Sabahı zor ettim. Nihayet ezan okundu, biraz içim geçti, havanın aydınlanmasını bekledim, sonra kendimi buraya attım.”

Monitörde akıp giden elektrosunda belirgin bir bozukluk yoktu. Çok büyük olasılıkla bir panik atak geçiyordu. Tahlil sonuçları gelmeden kesin bir şey söylememeye karar verdim. Fazla bilginin bazen insanı olumsuz yönde etkilediği gerçeğiyle öğrencilik yıllarımda tanışmıştım; o ay derslerde hangi konuyu öğreniyorsak ben de kendimde ilgili hastalıkların belirtilerini bulur, teşhis koyardım. Ece'nin laflarının arasından cımbızlayıverdiğim bir bilgi ise (“Rolümü geçeyim diyorum...”) sesinin bende yarattığı tanıdıklık hissinin nedenini anlamamı sağlamıştı. Belki başlangıçta yaşadığım o garip deneyim (zihnimin bir anlık boş bulunması esnasında içime akan bir şey, bir heyecan, bir “bir şeyler olacak” hissi ve benzerleri) basit bir aşinalıktan ibaretti. Uykusuz ve kafeinle uyarılmaktan yorgun beynimin yanlış zihinsel hallerinden biriydi sadece. Onu mutlaka daha önce bir yerlerde, televizyonda, si-

nemada, bir oyunda görmüştüm ya da... Ya da tüm oyunculara var olan o ilginç konuşma tarzı yüzündendi. Tüm sözcüklere hakkını vererek, ait oldukları duyguları doğru bir şekilde tonlayarak söylemeleri onları biz sıradan insanlardan ayırıyordu.

“Şimdi daha iyiyim ama korku geçmedi. Midemden aşağıya doğru inen bir ağrı da var; aslında ağrı değil, çok iyi bildiğim bir his bu, çocukken okulda sınav olacağımız günlerin sabahında hissettiğim bir karın ağrısı bu. Son âna kadar tuvaletten çıkamazdım. Aynı şey... Psikolojik belki. Bilmiyorum. Akşam oyunum var, evet, ama hiç heyecanlanmıyorum; gerçekten... Eskisi gibi değilim, otuz yedi yaşındayım artık. O gençlikteki kalp çarpıntısını hissetmiyorum. O başka bir histi. Ah bambaşka bir his... Hem korkulu hem de hep sürsün istenen... Kalbimin çarptığını hissetmek istedim. İçimde çok büyük bir enerji var, diye düşünürdüm öyle zamanlarda. Bedenimi kolayca yerinden kaldıracak, uçuracak bir enerji. Yüreğim ağzıma geldiğinde, biliyorum yanaklarım kızarırdı, neşelenirdim, çılgınlık çılgınlığa lunaparkta balerine binerdik o zamanlar, sırf o hissi alabilmek için. Sabahlara kadar dans ederdik. Kalbim daha fazla, daha güçlü çarpsın istedim. Ama şimdi bunlar bana sadece sıkıntı veriyor. Biliyorum, o kadar yaşlı görünmüyorum. Anneme çekmişim. Hep olduğunun yarısı kadar gösterirdi. Ama işte o da ellisini göremeden kalp krizinden öldü.”

İrkildim. Belki de panik atak teşhisi koymakla hata yapıyordum. Selda Hemşire'ye bir *anti agregan* vermesini istedim. Aile hikâyesi canımı sıkmişti. Eğer öyleyse acele etmemiz yerinde olacaktı. Laboratuvarı arattırdım. *Kreatin kinaz MB'*ye ek olarak *troponin'*lere de bakmalarını söyledim. Sonuçları bir an önce görmek istiyordum. Bir saat içinde verebileceklerini söylediler. Ece'ye bir şey olmasına izin veremezdim. Nedenini henüz bilmediğim o heyecan yine kendini göster-

mişti. Ece acil servisin sert sedyesinde yatmıyormuş da terapist divanına uzanmış gibi mırıl mırıl konuşmaya devam ediyordu.

“Annem kadar olmama ne kaldı, diye düşünüyorum sonra. Yani annemi takıyorum bu aralar feci şekilde. Yoktum yanında çünkü. On yıl oluyor. O zaman iki kız kardeş gibiydik... Çok güzel bir kadındı annem. Kırk yedi yaşında bile otuzlarında gibi görünüyordu. Ben onun yarısı kadar bile olsaydım şimdi ohoo nerelelere gelmiştim. Bendeki çirkin her şey babamdan miras: Şu burnumdaki kemer mesela ya da esmerliğim... Ama estetik ameliyat olmayı hiç düşünmedim. Yani düşündüm de hiçbir zaman mantıklı gelmedi. Yüzüm çok önemli benim için. Oyuncu olduğumu söylemişim değil mi? Ne kadar çok konuşuyorum. Kusura bakmayın, sustuğumda yine kalbimin gümbürtüsünü duyuyorum. Karnımdaki ağrı büyümeye başlıyor. O yüzden hep konuşuyorum. Akşama oyunum var. O saate kadar düzelirim değil mi? Ha, bir de doğum kontrol hapı kullanıyorum. Uzun yıllardır. Dün gece sağlık sitelerinden birinde gözüme çarptı, doğum kontrol hapları da kalp krizine neden oluyormuş. Doğru mu bu allahaşkına? Yoksa dincilerin uydurması mı? Papa da prezervatif kullanmayın, AIDS'ten ölün, diyordu ya Afrikalılara, o hesap. Gerçi annem hiçbirini kullanmazdı. Ne içki ne sigara... Ama küt diye gitti. Şimdi siz not alıyorsunuz, genetik faktörler önemli diye. Ama annem sağlık sorunlarından ölmedi. O kalp kırıklığından öldü.”

Başını yana çevirdi. Gözlerinin aniden yaşla dolduğunu görmemizi istemiyor gibiydi. Selda Hemşire'ye baktım göz ucuyla. İfadesiz bir yüz. Ne bekliyordum ki... Ece içine akıttığı gözyaşlarının boğuklaştırdığı bir sesle konuşuyordu şimdi.

“Gece vakti bunları düşündükçe daha fena oldum. Ölüm korkusu öyle garip bir şey ki, kendi yolunu bulup akan uğursuz bir ırmak gibi... *Styx*. Bilir misiniz?

Öyle bir grup vardı, eskiden çok dinlerdik. *Boat on the River* diye bir şarkıları vardı. Hâlâ da çalar. Bazı şarkılar hiç eskimiyor. Daha doğrusu eskiyor ama hiç bıkmıyor. Bu verdiğiniz ilaç gerçekten de rahatlattı. Ama ben bununla akşama kadar uyurum gibi geliyor. Akşam oyuna pelte gibi çıkacağım galiba. Kahve içsem? Olmaz mı? Siz, çok iyi bir doktorsunuz Orhan Bey. Çok teşekkür ederim. Galiba, biraz uyuyacağım...”

Sakinleştirici etkisini göstermişti. Siz çok iyi bir doktorsunuz Orhan Bey, derken elimi tutmuş, hafifçe sıkmış ve sonra da gözlerini kapamıştı. Elim tutup bıraktığı o kısacık anda Selda Hemşire'nin gergin bir şekilde yüzüme baktığını gözümün ucuyla gördüm. İyi ki de gördüm, hemen önlemimi aldım, maske surat oldum. Parkinson hastaları gibi...

Arzu Yılanı

Bir kadeh daha istedim garson kızdan, gözümü sahnede dans eden Ece'den ayıramıyordum. *Dalgalar sahilime vuruyor / Hayatımı değiştiriyor dalgalar...* Çok iyi bildiğim, ama nereden bildiğimi hatırlayamadığım bu şarkı çalıyordu. Uzakdoğulu turist grubu bile eşlik ediyordu parçaya. İğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalıktı ortam. Ece yüzünde saf bir ifadeyle sutyenini çıkarıp turistlerin olduğu masaya doğru fırlattı. Neşeli bir delikanlı sutyeni kaptığı gibi şaklabanlıklar yapmaya başladı. Sutyeni kokluyor, ardından da kendinden geçmiş gibi gözlerini deviriyor, yalpalayarak masaya doğru yürüyor, dizlerinin üzerine çökerek uzaktan Ece'ye kendi dilinde serenat yapıyordu. Ece olup bitenlerin farkında değil gibiydi. Şimdi, hastanede bir parçasını görmüş olduğum akrep dövmesinin tamamını seçebiliyordum oturduğum yerden. Ama hatırladığımdan çok daha büyüktü. Üstelik sonradan pişman olup dövmeyi çıkarttırmaya çalışmış gibi solgundu akrebin renkleri. Neden bir kadın tüm sol memesini kaplayacak şekilde bir dövme yaptırır ki? Meme başı akrebin sırtında kırmızı bir kambur gibi duruyordu. Bir kadeh daha istedim garson kızdan, sinirlenmeye başlıyordum artık, gece kulübü olduğu için bardakları hileliydi belli ki. Double viski söylüyordum, masaya

geldiğinde tepeleme dolu görünen içki iki yudumda bitiveriyordu. O sırada sahneye çıkan hokkabaz kılıklı adam peleriniyle gösterisine başladı. Sarhoş ve neşeli topluluğun pek umurunda değildi bu gösteri. Gri aslan yelesi saçlarıyla tozlu bir tavan arasında gizlenen hortlağa benzeyen gözbağcı Ece'yi ortadan ikiye bölse kimsenin şaşıracağı yoktu. Sahnedeki diğer dansçı kızlar sahneye yakın masalara ilişmişler, müşterilere sahte bir şekilde kur yapıyorlardı. Sahnedeki adamın yanında sadece Ece kalmıştı. Adam önce müziğin ritmine ayak uydurarak Ece'ye doğru yaklaştı, elinden tuttu, dans edecekmiş gibi kendine doğru çekti, ardından tüm memesini kaplayan akrep dövmesini yeni fark etmiş gibi yaptı. Başını iki yana salladı. Dövmeyi beğenmediğini söylemeye çalışıyordu. Pelerini kaldırdı, zarif bir hareketle Ece'yi sardı, dudakları dua okur gibi kıpır kıpırdı. Pelerini çektiği anda akrep dövmesinin yok olduğunu gördüm! İzleyiciler fark etmemiş gibi davranıyorlardı, sarhoş kahkahalar ve bilinmeyen dilde naralar müziğe karışıyordu. Sanki tek izleyicisi bendim bu tuhaf gösterinin. Ece, rolü gereği şaşırды, şimdi akrebinin kaybolmasına üzölmüş, hatta korkmuş görünüyordu. Diz çöküp adama yalvarmaya başladı. Ne isterse yapacağını ima eden bir yalvarma dansıydı bu. Adam kesinlikle kabul etmiyordu kadının isteğini. Bunun üzerine Ece adamın pelerini çaldı. Adam onu uyarmaya çalıştı ama Ece dinlemedi ve pelerine sarıldı, kendince bir şeyler söyledi, pelerini açtığında sol memesinde akrebi tekrar görmeyi beklerken her iki memesinin de yerinde olmadığını gördük! Göğsü tahta gibi dümdüz olmuştu. Çok tuhaftı. Bir an bunun bir gösteri olmadığını fark ettim. Bu başka bir şeydi. Ne olduğunu çözmemi engelleyen şey ise patlamak üzere olan idrar kesemdi. Telaşla kalkıp tuvalet aramaya başladım. Bütün kapılar kilitliydi. Arka kapıdan kendimi sokağa attım. Neredeyse altıma kaçıracaktım. Çöp te-

nekelerinin ardında fermuarımı açtım ve işemeye başladım. Garip olan, gürül gürül işememe rağmen idrar kesemdeki doluluk hissini hiç azalmamasıydı.

Sıkıntı içinde uyandığımda saat beşe geliyordu. Koşarak tuvalete gittim. Rüyanın gerçekliğini düşünerek işiyordum. Ece Karabey... Oyuncu olduğunu söylemişti. Ben de onu çeşitli filmlerden zihnimde kalan imgelerin yardımıyla yarattığım bir gece kulübünde candandırmıştım rüyamda. Bunu anlamak zor değildi. Aca bu kadar yoğun çişim gelmeseydi rüyanın devamında ne olacaktı? Ece'yle konuşabilecek miydim? Neden onu düşünürken adı ve soyadı bir arada geliyordu aklıma? Ece Karabey... Ece Karabey... Akrep memeli kadın... Muhtemelen bir daha hiç görmeyeceğim bir panik atak hastasını bu kadar kafama takmamın nedenini gerçekten de anlayamıyordum. Dile dökülmesi çok güç bir şeyden besleniyordu aklımın içindeki Ece imgesi. Tıraş olurken bir an durdum ve filmlerdeki adamlar gibi aynadaki aksime dik dik bakarak şu anda gerçekten samimiyetle ne hissettiğimi sordum. Cevabı bulmam çok zor olmadı: Şu anda, hemen onu tekrar görmek istiyordum. Tahlil sonuçları panik atak teşhisimi kesinleştirici yönde olduğu için nöbetim bittiğinde onu uyurken bırakıp çıkmıştım hastaneden. Şimdi pişmandım. Durmuş bunları düşünürken, elinde tıraş bıçağıyla aynanın içinden bana bakan adamın korkutucu mutsuzluğunu fark ettim. Keşke uyanmasını bekleseydin, dedim ona.

Sonra başımı sallayıp bu saçma düşünceyi kovmaya çalıştım. Kalsaydım bu tavrımdan kuşkulandırıldım. Hele Selda Hemşire... Kesinlikle anlardı. Zaten ne zamandır gözü üzerimdeydi, bu merak böceğinin henüz hakkımda çözemediği şeyler vardı. İyi bir hekim olan rahmetli babamın can ciğer arkadaşı Turhan Hoca'nın sayesinde bu hastanede iş bulabilmiş vasat

bir hekim olduğum gerçeğinin sanırım tamamının farkındaydı. Belki de benden daha fazlasını biliyordu hakkımda. Öyle ya, benim bile bu kadarını anlamam, bu cümleyi kurmam zaman almıştı; oysa Selda Hemşire'ye sorsam belki de yıllar önce bu gerçeği bir çırpıda söyleyiverirdi yüzüme. Ama ona yetmiyordu. Beni de hastanedeki diğer herkes gibi ele geçirmek istiyordu. İnsanların hayatlarında neler olup bittiğini en ince ayrıntılarına kadar öğrenebilirse onları ele geçirmiş oluyordu. Mehmet'in ne zaman boşandığını, çocuklarının okul masraflarının miktarını; Turhan Hoca'nın oğluyla neden küs olduğunu; yarı zamanlı gelen Dr. Nesrin'in üniversitedeki kariyerini neden yarım bıraktığını, onunla ilişkisi olduğu söylenen profesörün nasıl genç kadını "kullanıp attığını"; mutfakta çalışan Nuriye Teyze'nin oğlunun işlettikleri kahvenin ortağı tarafından nasıl kandırıldığını ve bu yüzden nasıl ailecek perişan olduklarını; Dr. Cengiz'in çaktığı doçentlik sınavında hangi hocaların birbirlerinden nefret ettikleri için kavgaya tutuştuklarını; Dr. Sim'in evine su bastığında berbat olan aile yadigârı Acem halısının nereden, nasıl bu aileye geldiğine kadar.. her şeyi biliyordu Selda Hemşire. Bazı insanların gözlem gücüne hayranımdır ama Selda Hemşire'yi sevmiyordum, yanımda yöremde dolaşmasından da hoşlanmıyordum. Küçük gözlerinin dibinde küçümseyici bir çift alev görüyordum ne zaman yüzüne baksam. Aslında Ece'nin yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordum ve içimde kıpırdayan o tatlı duygunun sürmesi için de her şeyi yapardım ama Ece'den etkilendiğimi bakışlarımdan, duruşumdan, dokunuşumdan çoktan fark etmiş olan merak böceği Selda Hemşire'ye daha fazla açık vermek istemiyordum. O yüzden nöbetimin çoktan sona erdiği o saatlerde *Xanax* verip rahatlattığım Ece'yi uyur vaziyette Mehmet'e devredip eve döndüm. Şimdi aynadaki deli gibi pişman adama bakıyordum. Elimdeki tıraş bı-

çağının ani ve istemsiz bir hareketimle yüzümde ince bir kesik oluşturduğunu hayal ettim. Saç tıraşı olurken berberin aniden delirip elindeki makasla gözümü çıkardığını ya da şahdamarımı kestiğini hayal ettiğim gibi... İnsan kendi haline bırakılınca ne tuhaf şeyler düşünüyordu. Selda Hemşire'nin bilmediği ve asla da bilemeyeceği işte bu aklımdan geçen saçma düşüncelerdi. Ece'yi de asla bilemeyecek, beni asla ele geçiremeyecekti. Bu düşüncenin hemen arkasından Ece'nin çıplak görüntüsü geldi gözümün önüne. Rüyadaki hali... Sutyenini çıkardıktan sonra bir süre memelerini elleriyle örterken akrebin kuyruğunun küstah bir şekilde kıvrılışı... Sertleşmekte olan organıma üzüntüyle baktım, hayır, Ece'yi bir daha görebileceğimizi sanmıyorum, sen akılsız ve bu yüzden de çok kolay baştan çıkarılan bir arzu yılanısın, diye söyledim.

MURAT GÜLSOY

KARANLIĞIN AYNASINDA

Benliğimizin sınırlarını kimi kez gönüllü olarak kaybederiz kimi kez istemeden. Sadece bir başkasıyla değil, bizi saran dünyayla da kucaklaşma, bir başkasında erime çoğu kez bir haz duygusuyla özdeşleştirilir. Oysa acının sınırları tam da burada başlar.

Murat Gülsoy, bir origami ustası gibi, düz bir kâğıtla başladığı anlatısını katman katman çoğaltarak kahramanlarının ironik dünyasının kederle malul hikâyesini kuruyor. İki boyutlu sandığımız bir dünyanın karanlık dehlizlerine doğru ilerlerken yaklaşmakta olan hissetmeyişimize şaşırıyoruz. Yarım bir hayatı sol göğsünün üzerindeki akrebin çizgilerinde saklayan bir kadınla aşkı bulduğunu sanan bir adamın yollarının kesiştiği yerde oluşan karanlık yüzeyden yansıyan görüntüleri anlatıyor roman: birbirinin içinde eriyen bedenler, çocukluk korkularında büyüyen genç kızlığın uçucu kıpırtısı, aklın puslu manzaralarında belirip kaybolan umutlar, deliliğin onulmaz dehşeti, karşısına dönüşmeye hazır duygular, algılar ve hayaller... *Karanlığın Aynasında* bir solukta okunan ve insanı içine çeken bir girdap-roman.

KAPAK RESMİ: BEN PHILLIPS

ISBN 978-975-07-1141-1

9 789750 711411
<http://www.canyayinlari.com>